

REJČEL
RID

**VAN
PRAVILA**

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Rachel Reid

GAME CHANGER

Copyright © 2018 by Rachelle Goguen

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ovu knjigu posvećujem svima koji su me podsticali da objavim ovu priču, a posebno Metu, koji me u svemu svesrdno podržava. I modelu Gepa čiji sam izgled pozajmila za Kipa.

Prvo poglavlje

U utorak, 14. januara, Kip Grejdi je shvatio da bučni blenderi i mamurluk nikako ne idu zajedno.

Nije imao nameru da sinoć pije toliko ali Čak i Džimi su došli u grad, a nije ih video mesecima. Nije se baš *odvalio* od pića. *Znao* je da mora da bude na poslu u šest ujutru, ali je ipak uspeo da popije taman toliko da mu glasni blenderi postanu smrtni neprijatelji.

Sad je morao da se bavi svojim poslom, a taj posao je bio da napravi najbolji mogući frape za užurbanu ženu koja je čekala za pultom.

– Izvolite, gospodo. – Stegao se da se ne trgne dok je mušteriji pružao porudžbinu. – Frape „Zeleni ratnik“ sa pšeničnim klicama.

Bacio je pogled na sat. Pola sedam. Gospode bože!

Nije bilo vremena da spusti glavu na primamljivu gomilu pomorandži na pultu. Jutarnja gužva u frape-baru *Fragoda* je radnim danima obično trajala sve do devet. Marija je ovog jutra radila s njim, i to je bilo sjajno. Njih dvoje su dobro funkcionisali jer, iako nijedno od njih nije bilo naročito vezano za ovaj posao, shvatali su ga ozbiljno i radili sve kako treba. A uz to je bila i duhovita.

– Koji od ovih prokletih frapea leči mamurluk? – zastenjao je Kip kad se radnja nakratko ispraznila.

– Pa, nijedan. Ali navodno onaj sa lubenicom.

– Dobro. Napraviću onda sebi jedan ogroman sa lubenicom uz, recimo, pet brufena.

– Misliš pet „energetskih dodataka“.

Kip je stvarno napravio ogroman frape od lubenice i zaista se osetio malo bolje nakon što ga je popio. Uzeo je *dva* brufena.

– Pa šta si to sinoć radio? – upitala ga je Marija.

– Ma, video se s nekim drugarima s faksa.

– Je li? A jesu li slatki?

– Ma ne. Ne znam. Nisu moj tip. – Čak je krupan, snažan i bradat. Džimi je sušta suprotnost: nizak i mršav, i izgleda bar sedam godina mlađi od svojih stvarnih godina.

– Jesu li i oni superuspešni kelneri u đus-baru?

– Našli su posao u struci. Obojica rade u Bostonu. Neki bi-znis, osiguranje, finansije... Nemam pojma. Nose odela na poslu.

– A ti nosiš kecelju. To je baš sjajno.

– Da, baš sam ponosan.

– I kačket sa izvezenom jagodicom. Ma daj!

Kip ju je gađao komadićem smrznutog ananasa.

– Znaš šta, Kipere. Biću fina pa ću ovog jutra sve pripreme da odradim pozadi, da možeš da odmoriš svoju lepu glavicu kad prođe gužva.

– Stvarno?

– Aha!

– Najbolja si i volim te – kazao je, zadovoljno uzdahnuvši.

– Znam. Sad se trgni! Dolaze nam poslovne žene koje naručuju smutije od kelja!

Prošao je još jedan sat neprestane gužve pre nego što je Kip konačno mogao da uživa u obećanoj tišini. Marija je otišla pozadi da secka voće i povrće, a on se sručio na stolicu koju je dovukao iza pulta i naslonio glavu na zid. Bio je to fin, hladan zid.

Shvatio je da je zadremao tek kad ga je trgnulo nečije nakašljavanje. Nimalo agresivno. Tek toliko da mu stavi do znanja da je tu.

Otvorio je oči i brzo ustao. – Izvinjavam se – promućao je. – Čime mogu da...?

Kip je zinuo poput lika iz crtanog filma. Skoro da mu je vilica pala na pod, a jezik se razmotao poput tepiha. Pred njim je stajao *najzgodniji muškarac kog je ikad video*.

– Ovaj, čime mogu da te poslužim? – uspeo je nekako da kaže.

Muškarac je bio visok, plav i kao isklesan. A Kip je *znao* da je isklesan jer je nosio jezivo usku *Ander armor* trenerku na rajsferšlus. Mora da je upravo došao s trčanja jer mu se vlažna kosa lepila za čelo, a koža mu blistala od znoja.

– Dobro jutro – veselo je rekao oznojeni muškarac. – Izvini što sam te probudio.

Kipa je oblilo rumenilo. Malo je oborio glavu da mu obod onog glupog kačketa sakrije lice. *Bože, najzgodniji muškarac na svetu stoji ispred mene, a ja nosim kecelju i kačket sa jagodom!*

– Nisi... ja nisam... – Kip je udahnuo. *Saberi se!* – Izvinjavam se. Malo sam se previše zabavljao sinoć.

Muškarac je izvio obrvu. – U ponedeljak uveče?

– Pa da, znaš već kako teče život onog koji pravi frapee... živi brzo, umri mlad, je l' tako?

Muškarac se nasmejao. Kip samo što se nije preturio.

– I, šta je ovde dobro? – upitao je muškarac, čkiljeći u mene.

– Ovaj, ima jedan sa borovnicama, ananasom i keljom, ali kelj se ne oseća, kunem se! Dobar je. Ja ga volim.

– To bi bio... „Pun mesec nad Bruklinom“?

– Da. Svi nazivi su ovde malko glupavi.

Muškarac je uperio dugačak prst ka Kipovoj pločici s imenom. – Sviđa mi se *tvoje* ime.

Kip je pogledao u svoje ime na pločici kao da ne zna šta tamo piše. Kao idiot.

– To je, ovaj, nadimak – kazao je, kao da ga je zgodni tip pitao za dodatne informacije. A nije. Ali je Kip nastavio da priča jer je to uvek radio. – Mislim, svi me zovu Kip. Tako da mi to jeste ime. Samo ne *pravo* ime. To je... Ma nema veze. Hoćeš li jedan sa borovnicama?

– Zvuči dobro – rekao je muškarac, ljubazno se praveći da ne primećuje koliko se Kip idiotski ponaša.

Kip se bacio na posao, ubacujući u blender razno smrznuto voće i svež kelj. Srećom, to je zahtevalo usredsređenost, a mašina je bila dovoljno bučna da ga spreči da priča. Bacio je pogled ka muškarcu i video ga kako stoji s rukama na kukovima i zagleda bezlične fotografije voća koje su krasile mali prostor. Kip nije znao gde pre da gleda. Leteo je pogledom sa njegovih širokih ramena na suludo krupne ruke, pa na mišićava leđa koja su se sužavala u uzak struk, pa na dupe koje je, iskreno, bilo baš...

Kip je zavrteo glavom i isključio blender. Nespretno je dohvatio plastičnu čašu i natočio u nju plavi frape. – Izvoli.

Muškarac se okrenuo, klimnuo glavom i iz džepa trenerke pružio Kipu presavijenu, pomalo vlažnu novčanicu od dvadeset dolara. Odmahnuo je rukom kad je Kip hteo da mu vrati kusur. – U redu je.

– Stvarno? – odvratio je Kip, gledajući ga kako otpija prvi gutljaj. Posmatrao je kako mu se ružičaste usne obavijaju oko slamčice.

– Da – nasmešio se muškarac. – Neka to bude nagrada što si mi ovo otkrio. Odlično je.

Kip mu je uzvratio osmehom. – Drago mi je što ti se sviđa. Prijatan dan želim!

Muškarac mu je nazdravio frapeom. – I ja tebi, Kipe.

Kipu se blago zavrтелo u glavi kad je čuo svoje ime iz usta tog muškarca. Nakon što je njegov muškarac iz snova izašao, u radnju je ušao drugi muškarac, ni blizu toliko privlačan.

– U jebote! – povikala je nova mušterija, pokazujući palcem ka vratima. – To je bio Skot Hanter!

– Molim?

Čovek je pogledao u Kipa kao da je debil. – Skot *Hanter*.

– Misliš, onaj hokejaš? – upitao je Kip.

– *Molim?!* – začuo se glas iza njega. Marija je stajala na vratima pomoćne prostorije. – Jesam li ja to stvarno propustila Skota Hantera?

– Ne znam... Misliš da je to stvarno bio on? – upitao je Kip čoveka.

Čovek je klimnuo glavom. – O, da. Sto posto. Mada me čudi da se uopšte pojavljuje po gradu, s obzirom na to kakav je u poslednje vreme na ledu.

– Ne ide mu dobro? – Kip je, naravno, znao za Skota Hantera – svi su znali ko je on, pratili sport ili ne. Bio je čuveni centar i kapiten Njujork Admiralsa. Pre tri godine bio je kapiten nacionalnog tima koji je osvojio olimpijsko zlato. Ali ga je Kip najviše znao po njegovim reklamama za *Hugo Bos*. Bio je veliki ljubitelj tih reklama.

Kip je voleo hokej, ali nije pomno pratio NHL. Koliko je znao, Skota Hantera su oduvek slavili i obožavali u ovom gradu. Pravi kralj Njujorka. Ali mu je očigledno nešto promaklo.

– Ne. Katastrofalan je ove sezone – nastavio je čovek. – Nije dao gol još od novembra! Nemam pojma zbog čega ga toliko plaćaju. Treba da se otarase tog luzera.

– Pa... – počeo je Kip, ne znajući zapravo šta da kaže. Smešno, ali osećao se lično uvređen ovim kritikama i imao je potrebu da brani Skota Hantera. – Možda samo prolazi kroz težak period.

Čovek je prezrivo frknuo. – Kroz šta god da prolazi, nek to radi leti. Nećemo ući u plej-of ove godine ako ovako nastavi.

Kip je i dalje osećao neobjašnjiv gnev, ali se trgao i dao čoveku frape samo da bi otišao.

Kad su ponovo ostali sami, Marija ga je upitala: – Je l' stvarno Skot Hanter bio ovde?

– Ne znam. Možda. Mislim, sad kad je onaj tip to pome-
nuo, verovatno jeste. Bio sam malo... ometen time koliko je
zgodan, ali, da, baš je ličio na Hantera. I, ovaj, ostavio mi je
ogroman bakšiš.

– Koliki? Znaš da delimo.

– Da, da, znam. Celih trinaest dolara!

– Šta?!

– Pa, ako je to bio Hanter, to za njega nije ništa, jelda? Ve-
rovatno ga novac uopšte ne zanima.

– Lako je njemu.

– Da.

– Paaaa – na to će Marija, naginjući se skroz ka Kipu – je
li zgodan?

– O bože! – Kip se nasmejao. – Neviđeno zgodan! Delovao
je nestvarno.

– Šta je imao na sebi?

– Trenerku. Mislim da je upravo trčao. Baš *usku*.

– O bože!

– Aha.

– Ne mogu da verujem da sam to propustila. Ako se vrati,
moraš da mi kažeš. Čak i ako sam u *ve-ceu*, samo me dozovi!

– Ma važi, to uopšte neće delovati čudno.

Marija je počela da slaže sveže iseckano voće i povrće u
frižider. Kip joj je pomagao. Radili su u tišini nekoliko minuta.

– Hej – oglasio se Kip – izgovorio je moje ime.

– Ko? Hanter? Stvarno je rekao „Kip“?

– Aha – opčinjeno je uzvratio Kip.

– Bože, kladim se da uopšte ne zvuči glupo kad ga on izgovori.

Kip je dohvatio jagodu i gađao ju je.

Sledećeg jutra Kip je u vozu video naslov: *Hanterova noć!*
Nagnuo se da pročita naslovnu stranu novina putnika koji
je sedeo prekoputa njega. Ispostavilo se da je Hanter sinoć

postigao het-trik* i imao dve asistencije u razbijanju Vašingtona rezultatom 7 : 1. Kip se nasmešio. Odjednom se neobično ponosio njime.

Da, baš divno što je milionska superzvezda imala dobru noć. Vau!

Admiralsi večeras igraju u Nju Džersiju, pisalo je u novinama. Dok je Kip prelazio dva bloka od stanice do *Fragode*, razmišljao je o tome kad je poslednji put bio na utakmici Admiralsa. Mora da je prošlo bar osam godina. Ne, i više, jer nikad nije gledao Hantera uživo, samo na televiziji.

Gospode, hoću li sad non-stop da razmišljam o Skotu Hanteru?

Zevnuo je dok je vadio ključ i otključavao radnju. Trebalo je da nađe posao koji počinje kasnije. Ustajanje pre pet da bi bio na poslu pre šest bilo je suludo. Pogotovo za minimalac.

Jutro je prošlo kao i obično tokom radnih dana: gužva od oko sedam do devet, pa malo zatišje pre nego što počnu da pristižu mušterije koje je Marija prozvala „joga mame“.

– Tvoj dečko je sinoć imao dobru noć – kazala je Marija dok je dopunjavala činiju s pomorandžama.

– O čemu to pričaš?

– Skot Hanter. Dao je, ono, milion golova ili tako nešto.

– *Tri* gola – ispravio ju je Kip – uz dve asistencije.

– Aha, izvini. Nisam znala da si toliki fanatik.

– Nisam! Čitao sam usput novine. To je, što bi se reklo, važna vest ili šta već.

– O bože! Ti si totalno odlepio za njim! Otišao si kući sinoć i guglao slike Skota Hantera, jelda?

– Nisam! – *Jesam*.

– Ma kako da ne. Pravi si zaludenik. Preslatko.

– Mrzim te.

– Ne mrziš.

* Engl.: *hat-trick* – sportski izraz koji koristimo kada hokejaš postigne tri gola zaredom u istoj utakmici. (Prim. ur.)

Marija je slagala pomorandže, a Kip je čistio pod iza pulta iako nije bio nešto naročito prljav. Samo nije podnosio da stoji besposlen.

Malo posle deset, vrata su se otvorila i Kip se ponovo našao licem u lice sa Skotom Hanterom u ožnojenoj trenerci.

Ovog puta je i Marija bila tu da to vidi. – U jebote!

Kip ju je munuo laktom što je neupadljivije mogao.

– Dobro jutro, Kipe – rekao je muškarac koji je definitivno bio Skot Hanter.

– Dobro jutro, ovaj... Gospode. Ti si Skot Hanter, je l' tako?

Ovaj se blago začudio. – Jesam.

– Ovo je... vau – bez daha je zaustila Marija.

– Ovaj... – počeo je Kip pa se predomislio. – Sjajna utakmica sinoć.

– Hvala! Pomislio sam da uzmem još jedan onaj od borovnica. Kad mi krene u igri, volim da ponovim ono što sam radio tog dana.

– Jasno – kazao je Kip. Skotove oči su bile plave. Baš plave.

– Dakle... još jedan od borovnica, molim.

– Važi! – Kip se trgnuo iz transa i bacio na pravljenje frapea.

Skot Hanter je opet nosio onu suludo usku *Ander armor* trenerku. Kosa mu je bila vlažna i razbarušena, a koža porumenela od vežbanja. Kip Grejdi je opet nosio onu prokletu glupu kecelju i glupi kačket s jagodom. Ali ovog puta bar nije bio mamuran.

Pružio je čuvenom sportisti frape i upinjao se da ne pilji u njega dok je usnama obavijao slamčicu. A to nije bilo lako jer ga je Skot gledao pravo u oči dok je uzimao prvi gutljaj. Usne su mu se blago izvile u osmeh kad je primetio kako Kip bulji.

– Hvala još jednom, Kipe – kazao je. – Nadam se da ćemo se videti i sledeći put kad budem imao utakmicu.

Podigao je čašu s frapeom u znak pozdrava pa otišao.

Kad se Kip okrenuo ka Mariji, njoj je vilica bila na podu.

– „Nadam se da ćemo se videti i sledeći put kad budem imao utakmicu“ – rekla je. – Da l' me zezaš?!

– Šta je bilo?

– Grejdi, tip se loži na tebe!

Kip je pocrveneo poput jagode na svom kačketu. – Ma daj... Nije tako mislio.

– Ma nikako!

– Nije! Samo je sujeveren. Hteo je da kaže da se nada da će mu upaliti i da će i večeras odigrati sjajno, pa će opet doći sledeći put kad bude imao utakmicu! To je sve!

– Znam ja šta je on *na površini* rekao, idiote, ali nije to *sve* što je rekao.

– On uopšte nije... O bože! Ne mogu da verujem da uopšte pričam o ovome. Skot Hanter *ne voli* muškarce. I *sigurno* ne voli muškarce koji rade u frape-barovima.

– Ako ti tako kažeš.

– Idem ja pozadi da iseckam ananas – promrmljao je Kip.

– Bolje proveriti da li imamo dovoljno borovnica! – zacvrkutala je Marija za njim.

Kip je stajao u dnevnoj sobi svoje najbolje drugarice u njenom stanu u Trajbeki i divio se pogledu na Hadson. Nije mogao ni da zamisli koliko ovakvo mesto košta.

Život u Njujorku je bio *skup*, ali je Kip imao vrhunsku strategiju koja mu je omogućavala da radi za minimalac i da ipak svakog meseca na vreme plaća ratu studentskog kredita: i dalje je živio s roditeljima.

Da, imao je dvadeset pet godina. Da, završio je fakultet sa dvadeset dve godine. Ali, stvar je bila u tome što se na berzi rada nisu baš otimali za diplomirane istoričare.

Kip je imao snove. Ambicije. Hteo je da radi u nekom muzeju. Da možda jednog dana pređe u neki u Evropi. Da možda napiše i neku knjigu. Da možda vodi neku popularnu televizijsku

emisiju u kojoj putuje po svetu i gledaocima predstavlja važne istorijske lokalitete. Da možda radi kao konsultant na istorijskim filmovima u Holivudu...

Ili da možda pretvara voće i povrće u tečnu kašu za užurbane ljude što su pošli na posao koji je stvarno važan.

Vlasnica stana u kom je sad stajao, Elena, imala je pravi posao i život koji je delovao baš odraslo u poređenju s njegovim. Radila je kao inženjer sajber-bezbednosti u *Ekvinoks teku*, jednoj od najbrže rastućih IT kompanija u zemlji. Kip nije znao šta tačno radi jedan inženjer sajber-bezbednosti, ali činilo mu se da je to dobro plaćen posao a i zvučao je impresivno.

Elena je, bez konkurencije, bila najpametnija osoba koju je Kip poznao. Osim što je bila briljantna i duhovita, bila je i zapanjujuće lepa – neobična kombinacija očeve norveške građe i stasitosti i majčine libanske crnomanjastosti.

Kip se s njom družio još od srednje škole i to mu je pomoglo da shvati da ga žene seksualno ne privlače. Jer ako ga *ona* nije privlačila, pa...

Uglavnom, Elena je verovatno znala da je gej pre nego što je sam to shvatio. Uvek je sve znala pre njega.

– Treba li ti cimer? – upitao ju je Kip, okrećući se od prozora.

– Ne – rekla je. – Nikad.

Smestili su se na njen kauč da jedu sečuansku hranu (Elena *nije* kuvala). Kip je jedva stigao da uzme prvi zalogaj kad je Elena nehajno rekla: – I, ko je on?

Rezanci su mu skliznuli s štapića i pali nazad u kutiju. – Šta? Ko? Kako to misliš?

– Imaš onaj sanjalački izraz lica celo veče. O kome to razmišljaš?

Kip je pocrveneo. Čačkao je rezance štapićima. – Ni o kome.

– Kristofere – Elena ga je oslovljavala pravim imenom kad bi je iznervirao.

– Smejaćeš mi se.

– To ne liči na mene.

Kip se na to nasmešio. – Ma... Znaš Skota Hantera?

– Da li znam Skota Hantera? Lično ne.

– Ali čula si za njega.

– Jesam.

– Dobro. Pa, on dolazi u radnju.

– U frape-bar?

– Da. Poslednjih par dana. Kaže zbog sreće, jer je juče ujutru popio frape, pa uveče sjajno igrao. A danas je došao po još jedan jer večeras opet igraju.

– Dobro.

– Samo... baš je zgodan, eto.

Eleni je smešak zatitrao na usnama, ali se nije nasmejala. – To je baš uzbudljivo.

– Jeste.

Nastavili su da jedu u tišini. A Kip, koji očigledno *nije* mogao da se pravi mrtav hladan po ovom pitanju, izdržao je jedva minut pre nego što je ispalio: – Zna mi ime.

Elena je izvila obrvu.

– Rekao je „Dobro jutro, Kipe“ kad je danas ušao. – Kip je bezuspešno probao da sakrije onaj tupavi osmeh.

– Mora da je to bio doživljaj.

– Jeste, i, ovaj, rekao je da se nada da će me opet videti. Mislim, ono, ako frape „radi“ ili šta već.

– Čarobni hokejaški frape?

– Nemoj da me zezaš.

– Ne zezam te! A da ti kažem još nešto: gledaćemo večeras tu utakmicu.

Kip je bio užasno nervozan tokom hokejaške utakmice. Na svaki udarac koji bi Skot zadobio, on bi se trzao. Na svaki udarac koji bi Skot uputio ka голу, Kip je zadržavao dah. Hteo je da ova utakmica dobro prođe za Hantera, i nije imalo smisla da se pravi da ne zna zašto.

Na kraju prve trećine rezultat je bio 1 : 1. Skot se zaustavio na putu ka svlačionici zbog kratkog intervjuja. Skinuo je kacigu, a vlažna kosa mu je štrčala na sve strane. Kipu je srce zaigralo. Skot je bio mokar od znoja, još više nego onda kad je došao u radnju posle trčanja. Kip je video kako mu se znoj sliva niz vrat, zapada za crveni okovratnik dresa.

Skot je nešto pričao o čvrstoj odbrani i timskoj igri. Njegova lepa usta bila su tik iznad mikrofona, a plave oči nisu gledale ni u kameru ni u novinara koji ga je intervjuisao. Kao da uopšte nije bio tu, kao da je već bio negde gde bi radije bio.

– Definitivno je zgodan – rekla je Elena.

– Jeste... – uzdahnio je Kip.

Utakmica je bila neizvesna i tokom druge trećine. Tek u trećoj, kad je Skot dao dva gola i asistirao za još jedan, Admiralsi su utišali publiku u dvorani u Njuarku. Kip je bio sav ushićen.

– Bože, neverovatan je. Onaj poslednji gol, sigurno je opalio pak sto na sat, a izgledalo je kao na usporenom snimku.

– Ima talentovane ruke – složila se Elena uz jedva primećan smešak.

Uzela je telefon i nešto otkucala. – Sledeća utakmica je u subotu uveče, kod kuće, protiv Tampe – rekla je. – Radiš li u subotu?

Kip je jeknuo. – Jebote! Moram da... moram da zamenim smenu! Ko radi u subotu?

Uzeo je telefon i poslao poruku Mariji. *Radiš li u subotu?*

Odgovor je stigao minut kasnije. *Da?*

Kip: *Možemo li da se zamenimo?*

Marija: *Zašto?*

Kip: *Ja radim u petak. Hajde da se zamenimo, molim te.*

Marija: *Je l' ovo zbog Skota Hantera?!*

Kip se osećao glupo, ali je ipak otkucao: *Možda.*

Marija: *Bože, Kipe...*

Kip: *MOLIM TE!*

Marija: *Važi.*

Usledila je kratka pauza, pa je dodala: *Radiš sa Džefom.*

Uf! Džef je bio najgori. Strašno lenj i praktično non-stop naduvan. Kip nije mogao da veruje da još tu radi.

Ali vredelo je, jer kad se utakmica završila rezultat je bio 6 : 2 za Admiralse. Što je značilo da će Skot sigurno doći u subotu.

Skoro sigurno.

Gotovo sasvim sigurno.

Drugo poglavlje

Kip je u subotu ustao možda malo ranije nego inače da bi posvetio dodatnu pažnju svom izgledu.

Ništa nije mogao da uradi u vezi sa radnom uniformom, ali se bar potrudio da mu najlepše farmerke budu čiste, a odlučio je i da obuje nove, baš dobre patike koje je kupio pre nekoliko nedelja, koje *uopšte* nije mogao sebi da priušti, ali nije mogao da im odoli.

Čak se potrudio i da malo sredi kosu iako je znao da će preko nje morati da nabije onaj svoj glupi kačket. Očistio je zube koncem. Ubacio je bombone u džep da prikrije miris kafe u dahu.

Stigao je u radnju deset minuta ranije, posle prilično opuštene vožnje, i uopšte se nije iznenadio kad je video da je stigao prvi. Odmah je počeo s pripremom, posebno vodeći računa o tome da imaju spremne sve sastojke za Skotov frape „Pun mesec nad Bruklinom“.

Dvadeset minuta nakon otvaranja u šest, Kip je i dalje bio sam. Opet, ništa čudno s obzirom na to da je s njim trebalo da radi Džef, ali mu je to išlo na živce.

U pola sedam zazvonio je telefon; Džef je javio da se „razboleo“. Kip nije imao snage da se naljuti, pogotovo jer je to značilo da će biti potpuno sam u radnji kad Skot...

Baš si previše uzbuđen zbog mogućnosti dvominutne interakcije s čovekom koji uopšte nije zainteresovan za tebe, Kipe.

Subota je uvek bila mnogo mirnija od radnih dana. Jutro se oteglo, uz tek poneku mušteriju da razbije monotoniju. Kip je na kraju izvadio telefon i, naravno, počeo da čita stare članke o Skotu Hanteru.

Bilo ih je gomila. U većini je pisalo jedno te isto: Skot je rođen i odrastao u Ročesteru i oduvek je bio najbolji igrač u svakom timu za koji je igrao, još od tinejdžerskih dana. U člancima su često isticali njegovu posvećenost humanitarnim organizacijama, posebno onima koje pomažu bolesnoj deci, i opisivali ga kao izuzetnog uzora i na ledu i van njega.

I još nešto što se *svuda* pominjalo: to da je Skot Hanter jedan od najpoželjnijih neženja u Njujorku. Nikad nije bio u vezi ni sa jednom ženom na duže vreme (zanimljivo), a pitanja o privatnom životu uglavnom je vešto izbegavao (još zanimljivije).

Kip je upravo skidao Skotove fotografije iz članka u GQ-u da ih sačuva u telefonu kad su se vrata otvorila. U panici je tutnuo telefon u džep dok je Skot Hanter ulazio u radnju.

Bilo bi smešno reći da se Skotu lice ozarilo kad je ugledao Kipa, ali... *stvarno* je tako izgledalo.

– Kipe! – uzviknuo je, a osmeh mu se razlio po licu mokrom od znoja. – Uplašio sam se da možda ne radiš danas.

– Jesi li? – odvratio je Kip, previše zatečen da kaže nešto pametnije.

– Mislim... – I je li to Skot Hanter malčice *postidjen*? – Voлим da mi što više toga u rutini bude isto, a ti si mi napravio ona dva frapea, pa...

– Mora da ima nešto u načinu na koji ih pravim – kazao je Kip, hrabro mu uputivši koketan osmeh.

– Mora da ima.

Kip je prikupio sastojke i počeo da ih ubacuje u blender. – Gledao sam utakmicu pre neko veće – kazao je. – Onaj poslednji gol je stvarno bio fantastičan.

– Hvala – Skot je zvučao kao da mu to zaista znači. – Taj mi je baš legao.

Nasmešio se Kipu, a njemu su se usta odjednom osušila. Uključio je blender pre nego što izvali neku glupost tipa: *Kakvog su ti ukusa trbušnjaci?*

– Sam si danas? – upitao je Skot kad mu je Kip pružio uobičajeni frape.

– Da, ovaj... trebalo je da radim s jednim momkom, ali se razboleo. Ne verujem da je stvarno bolestan. Skroz je beskorištan. – Kip se u sebi zgrčio čim je to izgovorio. *Kao da Skota Hantera briga za tvoje kolege.*

– Žao mi je što to čujem – odvratio je Skot. – Imao sam i ja takve saigrače.

Kip se nasmejao. Je li to Skot Hanter stvarno uporedio njihove poslove?

– Je l' ti smeta da ovo popijem ovde? – upitao je Skot kao da tik pored njega nisu stolovi i stolice. – Samo... moram da pročitam neke mejlove. – Izvadio je telefon iz džepa i mahnuo njime.

– Ma naravno – kazao je Kip, ne verujući sopstvenoj sreći.

Skot je seo za mali sto u bistrou, leđima okrenut vratima (a licem ka Kipu). Kip se trudio da ne bulji dok je Skot skrolovao po telefonu čitajući mejlove i pijuckajući plavi frape. Pio ga je baš polako.

Posle petnaest minuta, Kip je napustio svoje mesto iza pulta i počeo da briše stolove, koji uopšte nisu bili prljavi.

Kad je stigao do stola pored Skotovog, odlučio je da proba da prekine tišinu.

– Siguran si da ti ovo neće poremetiti igru? Mislim, to što remetiš rutinu?

– Šta? Ma ne! Ne moram baš *sve* da radim isto. Nisam baš *toliko* opsesivan.

– Okej – kazao je Kip uz blag osmeh.

Skot se nasmešio pa se čak i glasno nasmejao. – Verovatno delujem čudno, je l' da? Kao da je ovaj frape neki čarobni napitak ili tako nešto.

Kip je slegnuo ramenima. – Čitao sam o sportistima. Svi ste vi pomalo ludi, zar ne? Oblačite opremu na određeni način, ne menjate čarape, ne brijete se...

Skot uperi prst u njega. – Hej, tako je samo u plej-ofu! I to je dugogodišnja tradicija!

– Dakle, potpuno normalni.

Kip ni sam nije mogao da veruje u to šta će uraditi, ali morao je da ispita teren. Samo malčice.

– Nemam ja ništa protiv – rekao je što je opuštenije mogao. – Uvek izgledate baš onako... grubo muževno kad podignete pehar. Kao gomila zgodnih drvoseča.

Eto. Izgovorio je to.

Skot ga je pogledao, a Kip bi se zakleo da mu je smešak preleteo preko usana.

Ali Skot je onda naglo ustao, i osmeh je nestao. – Moram da idem.

Kipu je došlo da propadne u zemlju. Upravo je flertovao sa *Skotom Hanterom*, a on će sad zauvek da ode jer... Grejdi, šta ti bi, jebote?

– Hvala još jednom, Kipe – rekao je Skot. Bio je ljubazniji nego što je Kip zaslužio.

Ali kad je stigao do vrata, Skot je zastao i okrenuo se. – Je l' bi došao večeras na utakmicu?

– Molim?

– Niko ne koristi moje karte. Mogu da ti dam dve, pa možeš da povedeš... nekoga... ako hoćeš.

– Je l' ti to ozbiljno?

– Da, što da ne?

Kip je zurio u nestvarno zgodnu slavnu ličnost koja je stajala na vratima radnje i nudila mu poklon bez ikakvog razloga. – Ako si siguran, voleo bih da dođem!

– *Siguran* sam, i drago mi je što to čujem. Samo reci svoje ime na ulazu da preuzmeš karte.

– Važi. Vidimo se onda večeras – kazao je Kip, *kao idiot*.

Skot se samo nasmešio i izašao.

* * *

Kip uopšte nije bio iznenađen što su mesta Skota Hantera *fenomenalna*. Šesti red od leđa, na plavoj liniji naspram domaće klupe. Nestvarno.

– Jebote – rekla je Elena. – Znam da *Ekvinoks* ima ložu ovde, ali ova mesta su mnogo bolja.

– Ne mogu da verujem da smo ovde. Ne mogu da verujem da koristimo karte *Skota Hantera*!

– Malo je čudan dejt, doduše. Ti si ovde sa ženom, a on je na poslu.

– Ovo *nije* dejt.

– Sigurna sam da daje karte svakom radniku iz frape-bara.

Kip se trudio da ne razmišlja previše o tome zašto mu je Skot dao karte. – Samo mi zahvaljuje jer misli da sam na neki način zaslužan za njegovu seriju dobrih partija. Kao što sam rekao, malo je lud.

– Možda lud *za tobom*.

– Ne lupaj.

– Kipe – rekla je, spuštajući pivo u držač za čaše. – Ti *znaš* kako izgledaš, zar ne?

– Kako to misliš...?

– Zgodan si, Grejdi. I to neviđeno zgodan.

– Ma... okej sam.

– Ne, slušaj me. Nenormalno si lep. Misliš da sam srećna što si gej? Nisam.

Kip je prevrnuo očima. – Ma kako da ne! A osim toga – spustio je glas i nagnuo se ka njoj – ne znamo da li je Hanter... u mom timu.

– Ne znamo?

– Ne! Mislim... ima nekih naznaka da možda...

– Kao recimo to što sedimo na njegovim mestima jer ti je on *lično* dao svoje *lične* karte kad je došao kod tebe na posao treći put ove nedelje?

Kip je sad već pocrveneo. – Samo je sujeveran – promrmljao je. – To je sve.

Igrači su izašli na led da se zagreju. Kip ih je gledao kako se klizaju, kako se spuštaju na led da se istegnu, kako redom šalju lagane pakove ka golmanima. Trudio se, bezuspešno, da ne obraća previše pažnje na broj 21, Skota Hantera. Čovek je radio duboko istezanje zadnje lože koje je pokazivalo koliko je fleksibilan. Kip je zamišljao kako bi ta poza izgledala bez onih debelih hokejaških pantalona.

Onako nadojebanog, mozak ga je na par minuta odveo na jedno vrlo lepo putovanje, i bio je toliko odsutan da umalo nije ni primetio kad je Hanter proklizao tik uz staklo ispred njih – kao da je sišao pravo sa promotivnog postera u svojoj crveno-belo-plavoj opremi – i klimnuo mu glavom.

Ne. Nije meni. Sigurno nekome iza mene.

Kip je okrenuo glavu. Iza njega nije sedeo niko. Ni ispred njega. Hm.

Zagrevanje se završilo, zamboni* je izašao da očisti led, a onda je počeo spektakl pred utakmicu. Svetla su se ugasila, snimci Admiralsa u akciji projektovani su na led dok je rok muzika treštala. Bilo je tu i dima i pirotehnike, a kad su igrači izjurili na led, atmosfera je proključala.

Kipu su sinule dve misli: Skot Hanter je ogromna zvezda. Ono, *baš* ogromna. Ogroman sportski superstar i ovaj grad ga *obožava*. Činilo se da pola publike nosi njegov dres. A kad su ga najavili u startnoj postavi kao centra, nastala je zaglušujuća buka. Skot nije bio samo tip koji voli frape od borovnice i koji je fin prema radnicima koji ga prave. On je bio Njujork.

A Kip je ovde kao *njegov* gost.

Jebote!

A drugo što mu je zapalo za oko bilo je to koliko poštovanje svojih saigrača Skot uživa. Kip je video kako mlađi igrači prosto

* Engl.: mašina za ravnjanje i čišćenje leda na klizalištu i hokejaškom terenu. (Prim. ur.)

zasijaju kad ih Skot potapše po ramenu i pohvali za dobar potez. Čak su ga i sudije izgleda volele, tapšući ga po laktu nakon što bi mu objasnili kaznu za neki prekršaj.

Utakmica je bila neverovatna. Skot je bio neverovatan. Ne samo da je postigao po jedan gol u svakoj trećini i asistirao za još jedan nego je i digao publiku na noge kad je blizu centra jednim brutalnim naletom kuka pokosio krilnog igrača Tampe. Kipa je najviše impresioniralo kad je sprečio da izbije tuča, smirujući saigrača čvrstim stiskom za ruku i rečima koje bi Kip voleo da je čuo.

Bilo je neosporno seksi gledati Skota kako tokom cele utakmice pokazuje čudesnu veštinu i autoritet. Bio je spektakularan.

– Ovo je bilo fenomenalno, jebote! – preglasno je kazao Kip dok su posle utakmice išli ka metrou. – Hoću opet! Hoću na svaku utakmicu!

– Moraćeš da sačekaš, strastveni obožavaoče – rekla je Elena. – Admiralsi idu na gostovanja naredne dve nedelje.

Ta vest nije trebalo toliko da ga pogodi, ali jeste. Odjednom mu je pomisao na to da radi celu smenu a da ne vidi Skota delovala nepodnošljivo.

Te noći, dok je ležao u krevetu, zapitao se da li je Skotu makar malo krivo što ide na gostovanja i preskače svoju rutinu.

Stvarno je glup. Skot je profesionalni hokejaš i *sigurno* neće patiti za njegovim glupim frapeima dok je na putu. Kip je uzdahnuo i pomirio se s tim da ga čeka bar dve nedelje rada bez Skota Hantera.

Treće poglavlje

Skot je gledao kako Menhetn nestaje dok se avion probijao kroz guste oblake koji su danima natkrivali grad.

Osećao se čudno, ali nije znao zašto. To nije imalo veze s igrom, pošto je igrao bolje nego cele sezone. Tim je ušao u seriju pobjeda i nisu imali ozbiljnijih povreda. Uz to, leteli su u Finiks, što je značilo mali predah od januarske hladnoće u Njujorku.

Bar je njegov agent opet bio zadovoljan. Skota je pre nekoliko nedelja prilično panično pozvao Tod Viler, čovek koji ga je zastupao još od studentskih dana.

– U ozbiljnom smo problemu – rekao je Tod. – Sponzorima se ne sviđa šta vide. *Žilet* kaže da neće produžiti ugovor sledeće godine. Čak je i *Ander armor* počeo da se brine. Jebeni *Ander armor*, Skote! Ne smemo da ih izgubimo!

Ako je taj razgovor trebalo da ga motiviše, nije. I sam je znao da igra loše, i zbog toga mu nije bilo drago.

– Veruj mi, Tode – rekao je Skot. – Niko nije više razočaran u mene od mene samog.

Ali juče je usledio sasvim drugačiji poziv.

– Šta god da si uradio da vratiš formu, nastavi tako! – rekao je Tod, zvučeći znatno opuštenije.

Samo što Skot nije mogao da nastavi tako. Naredne dve nedelje biće na putu i igrati uglavnom protiv timova iz Zapadne konferencije. Admiralsi su imali sedam zakazanih utakmica – poslednju će odigrati u Torontu, pa se vraćaju kući. Skotu nikad nije smetalo da odlazi na gostovanja. Voleo je svoje saigrače i nije imao strah od letenja kao neki od njih. Takođe, za razliku od većine tima, nije imao ženu i decu koje ostavlja kod kuće.

Međutim, Skot je sad, koliko god to apsurdno bilo, prvi put u karijeri imao osećaj kao da nekoga ostavlja za sobom.

Karter Von, njegov saputnik u avionu i jedan od rezervnih kapitena, bio je posebno uzbuđen zbog predstojećeg boravka u Los Angelesu. Već nekoliko meseci viđao se s Glorijom Grej, veoma poznatom i izuzetno privlačnom televizijskom glumicom. – Ništa ozbiljno, insistirao je Karter poslednji put kad ga je Skot pitao za nju. – Samo dvoje lepih, opuštenih ljudi koji uživaju u društvu kad god su u istom gradu.

Skot je mislio da tu ima nešto više, ali nije ništa rekao. Bio je poslednji koji bi trebalo da gura nos u tuđe ljubavne živote.

Karter je već imao slušalice. Pošto napolju nije bilo šta da se vidi, Skot je izvadio knjigu. Bio je to neki glupi špijunski roman, ali poslužiće mu da ubije vreme.

Pokušao je da čita, ali su mu misli stalno lutale. Uporno su mu prizivale sliku šarmantnog radnika iz frape-bara sa prelepim očima boje lešnika i najsladim osmehom...

Okrenuo je glavu da Karter ne vidi njegov tupavi osmeh.

Došao je sinoć na utakmicu. Kip. Skot mu je klimnuo glavom, ali Kip mu nije uzvratio. Možda ga nije video. Možda je pomislio da je Skot čudan.

Kako god, Skotu je bilo užasno drago što ga je video na tribinama. Bilo mu je još draže što je doveo *drugaricu*, pošto mu je Kip nagovestio da ga privlače muškarci. Barem je Skot bio prilično siguran da je to bilo to. Bio je beznadežno loš u prepoznavanju flertovanja.

Namrštio se. Kip je možda biseksualan. Možda mu je ona žena s kojom je bio ipak devojka. Izgledala je dovoljno lepo.

Skot nije bio biseksualan. Ono što svet nije znao bilo je da nije ni strejt. Sam je već dugo znao da je gej. Još od juniorskih dana, zapravo. Tad je bio ludo zaljubljen u jednog saigrača, i bio je uveren da to nije uzvraćeno. Čak i da jeste bilo, znao je da Džejkob nikad ne bi ništa uradio po tom pitanju. Nikad ne bi to priznao. Da mu se Skot tad nabacivao, verovatno bi dobio pesnicu u oko ili nešto još gore. Da je neko to saznao, to bi ga možda koštalo karijere. Jer hokejaši nisu gej. Nijedan NHL igrač *nikad* nije bio gej.

Stariji i pametniji, Skot je sad shvatao da to ne može biti istina. Ali to nije menjalo činjenicu da niko u ligi nikad nije bio otvoreno gej niti otvoreno biseksualan. NHL igrači se rano žene, imaju gomilu dece i leti odlaze s porodicom u vikendice. NHL igrači igraju golf, piju, kartaju se, jedu bifteke, idu u strip-tiz klubove, spavaju s devojkama koje jure hokejaše i olako se razbacuju rečima poput *peder* i *pešovan*.

Zato je Skot svoj ljubavni život držao za sebe. To jest, nepostojanje istog.

Teško je biti diskretan i kad si sasvim običan čovek. A neuporedivo je teže kad si sportska zvezda. Skot nije mogao da koristi aplikacije i viđa se s nepoznatim muškarcima; uvek bi strahovao da će neko od njih da ode u medije. Isto je mislio i o seksualnim radnicima. Izbegavao je gej barove i klubove, mada ga oni ionako nisu naročito privlačili. Nije imao pojma da igra.

Seks je uglavnom upražnjavao tokom leta. Odlazio bi na egzotična mesta gde ljudi nemaju pojma o hokeju. Italija, Španija, Brazil, Grčka. Mesta gde je tek jedan od mnogih mladih muškaraca punih snage koji traže isto.

A leto je bilo odavno.

Ono što Skot nije radio – što nikad, ali *nikad* nije radio – jeste da flertuje sa radnicima po radnjama na Menhetnu. Jer bi to bilo glupo, nepromišljeno i nepotrebno rizično. Sigurno nikome ne

bi ni nagovestio da ga zanimaju muškarci. Skot se veoma izveštio u tome da to prikriva; ipak je to godinama vežbao.

Ali Kip je imao to nešto.

Skot nije znao da kaže šta to. Kip je naravno bio zgodan (*daj, Skote, prezgodan*), sa onim jamicama na obrazima i onim očima. Na sinoćnoj utakmici, Skot ga je konačno video bez kačketa i kecelje. Voleo bi da ga nekad pogleda mnogo bolje.

Gospode!

Dakle, da, bio je privlačan. Ali u Njujorku ima mnogo privlačnih muškaraca. Dođavola, ima ih mnogo i u njegovom timu. Tako da to nije bio jedini razlog što nije mogao da prestane da misli na njega.

Jednostavno je bilo nečeg u njemu. Skot je želeo da priča s njim satima i da sazna sve o njemu. Da mu pokaže sve. Da mu *da* sve.

To što se vraćao u radnju na dan utakmica nije bio izgovor. Stvarno je verovao da je važno držati se rutine kad mu ide dobro. Pre nego što je ušao u tu radnju i Kip mu napravio onaj frape, igrao je najgore u karijeri, a od tada je nezaustavljiv, živa vatra.

Na više načina, ako ćemo iskreno.

– Hej, druže.

– Hej, tata – kazao je Kip dok je išao do ormarića po kutiju s pahuljicama. Imao je slobodan dan, pa je ovog jutra bio kod kuće, što je bila retkost.

– Nisam te ni pitao kakva je bila utakmica ono večer – rekao je tata.

– Bila je odlična. – Kip se osmehnuo sebi u bradu dok je to govorio. – Stvarno.

Tata je sedeo za malim kuhinjskim stolom i pijuckao kafu.

– Baš lepo od Skota Hantera što ti je dao te karte.

– Jeste.

– Mislim da nema osobe u Bruklinu kojoj tvoja majka to nije ispričala.

– Bože, pa nije to ništa posebno.

– Nemamo baš mnogo uzbuđenja u životu. – Tata mu se nasmešio.

Kip je seo za isti okrugli sto za kojim je celog svog života doručkovao.

Voleo je roditelje. Voleo je ovu kuću, ali je očajnički želeo da se osamostali.

– Kako je Elena? – upitao ga je tata.

– Super. Znaš, savršena u svakom smislu.

– Nema nekog posla za tebe u *Ekvinoks tekui*?

– Šta bih ja radio u *Ekvinoksu*? Ja sam samo zaljubljenik u istoriju, kao i moj matori.

– Pa dobro, a šta je s Njujork Admiralsima? Traže li oni nekog?

– Da, timskog istoričara.

Tata se zakikotao i zavalio u stolicu. – Nego, to sa Skotom Hanterom...

– Nema nikakvog to sa Skotom Hanterom.

– Dobro... – rekao je tata onim tonom *dobro, dobro, neće da se mešam*.

– Ozbiljno, on samo... misli da mu ovi glupi frapei koje pravim donose sreću ili tako nešto. Nema to veze sa mnom.

– Tvoja majka će biti baš razočarana kad to čuje.

Kip je prevrnuo očima, ali se nasmešio.

– Mislim da Megan večeras dolazi na večeru – rekao je tata. – I Endru.

– Aha. Super.

Megan je bila Kipova starija sestra, a Endru njen dečko. Njih dvoje su živeli zajedno u Vilijemzburgu. Kad god bi Megan došla kući bilo kojom prilikom, to je Kipa samo podsećalo na to da ona mora da *dolazi kući*. Bila je skoro četiri godine starija od njega, ali ipak...

- Planiraš li da budeš ovde večeras? – upitao ga je tata.
- Naravno – odvratio je Kip, ponovo se usiljeno osmehnuvši.
- Gde bih pa drugo bio?

Skot se navalio na zid parnog kupatila, iscrpljen i iznerviran. Ovu su utakmicu morali da dobiju.

Na gol su stavili rezervnog golmana, klinca iz Švedske po imenu Tomi Anderson, i nije prošlo dobro. Ali Anderson nije bio kriv. Niko mu nije pomogao.

Prešao je rukama preko znojavog lica pa kroz vlažnu kosu.

Skot se večeras uopšte nije pojavio. Cela ekipa je odigrala katastrofalno, a ovo je trebalo da bude laka pobjeda.

Trener Mardok ih je već posramio. Ušao je u svlačionicu, zavrteo glavom i izašao – što je bilo gore nego da se izvikao na njih.

Niko nije ulazio u parno kupatilo da ga uznemirava. Znali su da je bolje da ga ne diraju.

Uzdahnuo je i ustao, zatežući peškir oko pasa. Morao je da se istušira. I da popije nešto.

Izašao je u prostor za odmor, još u peškiru, i uzeo flašu vode iz frižidera. Sručio ju je celu u jednom gutljaju, pa se okrenuo i video Gega Hafa kako sedi na pultu iza njega.

– Ono je baš bilo sranje – rekao je Haf.

– Najblaže rečeno – odgovorio je Skot. – Ne znam ni šta bih rekao.

– Mislim, nisam kapiten, ali možda nešto tipa: „Ej, idioti. Prestanite da igrate ovako usrano.“ Ili tako nešto.

Skot se blago nasmešio. – Tako sam nešto i mislio.

– Jadan Anderson, stvarno. Baš mi je žao tog malog.

– Da... – rekao je Skot, pogledavši ka svlačionici. – Kako je on?

– Super. Šta misliš kako je?

– Popričaću s njim. *Ti* si slobodan. Dao si jedini gol večeras. I to baš lep.

Haf mu je lenjo salutirao. – Tome i služim.

I bilo je tačno. Greg Haf je bio jedan od najboljih šutera u ligi. Imao je neverovatan osećaj za gol i zbog toga je osam sezona zaredom bio na ol-staru.

Skot je otišao do frižidera i uzeo gejtorejd. Haf je na to pružio ruke kao da nešto hvata, pa mu je Skot dobacio jedan.

– Idem pod tuš – rekao je Skot. – Ali kaži Andersonu da me sačeka, važi?

– Važi.

Kad bi mogao da ima ceo tim Grega Hafova, Skot bi bio presrećan. Greg je bio pouzdan, solidan tip i veliki oslonac timu, i na ledu i van njega. Nije bio najspektakularniji igrač niti najkrupniji, ali je mnogo doprinomio ekipi.

Skot je otišao pod tuš. Tamo je bilo nekoliko igrača. Većina tima se već istuširala i spremala da se vrati u hotel u San Hozeu.

Među njima je bio i Frenk Zulo, jedini igrač u timu kog Skot stvarno nije podnosio. Bio je vrhunski defanzivac, bez dileme, krupan, čvrst i brutalan borac kad treba. Ali bio je i siledžija, i pomalo ljigav, iskreno. Takvih kao Zulo bilo je dosta u NHL-u.

Skot je odvrnuo vruću vodu, puštajući je da spere s njega ovu očajnu utakmicu. Sutra ujutru lete za Čikago. Imaju slobodno veče pa utakmicu sledećeg popodneva. Onda kratak noćni let za Toronto, utakmica sledeće večeri pa nazad kući u Njujork.

Izašao je iz tuš-kabine i otišao do ormarića. Obukao je šorts i majicu i krenuo da nađe Andersona u svlačionici. Mladi golman je pakovao opremu, vidno utučen.

– Hej – rekao je Skot, sedajući na klupu pokraj njegove ogromne torbe za golmansku opremu – žao mi je što te večeras nismo pokrili.

Anderson se gorko nasmejao. – Sjebao sam stvar – rekao je na engleskom sa teškim akcentom.

– Svi smo.

– Izgledao sam tamo kao jebeni idiot.

– Mardok je doneo dobru odluku što te je ubacio – rekao je Skot. – Uopšte te ne krivim. Krivim nas ostale. To je psihološki. Kad stavi rezervnog golmana, mi se valjda opustimo. Kao da trener misli da će ovo biti lagana utakmica, pa i mi u to poverujemo, i onda...

– Onda ja ispadnem jebeni idiot.

Skot je naherio glavu. – Svi ćemo noćas u krevetu da vrtimo svoje greške po glavi. Niko u ovom timu nije večeras ponosan na sebe. Ali niko ne krivi tebe. To moraš da znaš.

Mladi golman mu se nevoljno osmehnuo. – Hvala – kazao je. Strpao je i poslednji deo opreme u torbu i ustao. – Idem u hotel. Da vrtim po glavi sve greške. A onda ću da ih zaboravim i spremim se za sledeću utakmicu.

– Tako treba. Deliš sobu s Berkom, je l' tako? – upitao ga je Skot čisto radi razgovora dok su izlazili.

– Da.

– E, žao mi je. Srećno!

Tomi se nasmejao. – Hvala. Pravim se da ga ne razumem kad želim da prestane da priča.

I Skot se nasmejao. Tomijev engleski je bio odličan.

– Idem da pokupim svoje stvari – rekao je Skot. – Vidimo se sutra, Tomi.

– Laku noć.

Kip je prelazio pogledom po prepunom pabu dok nije ugledao Šona kako sedi sam za malim stolom na drugom kraju prostora. Šon mu se nasmešio kad ga je video.

– Hej, čoveče – rekao je, ustajući da Kipa zagrli kad je ovaj prišao stolu. – Drago mi je da si došao.

– Previše sam bio među strejt ljudima ovih dana – našalio se Kip, puštajući ga i smestivši se na drvenu stolicu prekoputa. Bio je to isti pab u koji su dolazili godinama – *Kingfišer*. Imao je onu prijatnu atmosferu tipičnog starog engleskog paba, sa

tamnim drvetom, prigušenim svetlom i reklamama za pivo po zidovima. Na televizoru u dnu puštali su lokalni sport. Na prvi pogled uopšte nije izgledao kao gej bar, ili bar ne onako kako većina strejt ljudi zamišlja gej bar. Ali muškarci su sedeli malo bliže jedni drugima, a konobari su, po Kipovom mišljenju, bili malo zgodniji. Obožavao je ovo mesto.

– Imamo slatkog konobara – rekao je Šon. – Svideće ti se.

– Ma daj, ne mogu da ti pariram.

Šon je odmahnuo glavom i podigao kriglu. – Previše je ulickan za moj ukus. Tvoj je.

Šon je bio komplikovan tip. Zgodan, tamnopus, blagih očiju i toplog osmeha. Uvek besprekorno obučen, kao model iz kataloga.

On i Kip su se malo muvali na faksu. Ništa ozbiljno, ali obojica su želela da eksperimentišu. Šon je, međutim, voleo loše momke. Uprkos svom doteranom izgledu, uvek su ga privlačili istetovirani muškarci koji su delovali opasno. Kip je bio samo usrdni štreber koji ne zna šta će sa sobom.

Konobar je prišao njihovom stolu, i Šon nije preterivao. Vitak, atletski građen, plava kosa što pada na lice – bio je baš Kipov tip.

Kip nije mogao da odoli a da mu ne uputi zavodljiv osmeh dok je naručivao piće. Konobar mu je uzvratio osmehom i predstavio se kao Kajl.

Šon se nasmejao kad je Kajl otišao. – Jebote, uvek si tako ugladen.

– E da jesam! – kazao je Kip. – Većinu vremena sam kaos.

– Ma ne, pravi si šmeker. Onaj tip već razmišlja da ti kaže kad mu se završava smena.

Kip se osvrnuo ka šanku gde je Kajl čekao, verovatno da uzme njegovo pivo. – Pa...

– Nego da najpre popričamo o nečemu – rekao je Šon.

– O čemu?

– Razmišljao sam o onom kad smo prošle nedelje bili s Džimijem i Čakom.